

gjorde ham opmærksom paa en lille Jernring, der — befæstet i en lang Hyssing — hang ned fra et Træ paa den anden Side af Havegangen. Det hele udgjorde et Underholdningsspil, — Kunsten (forklarede hun) bestod i at slynge Ringen henimod Krogen saaledes, at den blev hængende der.

Per fik Lyst til at prøve. Saa gik i hvert Fald den Tid, tænkte han ved sig selv.

Han var ikke heldig.

„Der skal Øvelse til,“ sagde han efter nogle forgæves Forsøg og bad hende om at vise ham, hvordan man skulde bære sig ad. „For De er naturligvis en hel Mester!“

Inger tøvede, lidt tvivlraadig. Men hun kunde ikke modstaa Fristelsen til at brillere med sin Færdighed. Ringen foer ud fra hendes Haand, beskrev en pragtfuld Langbue i Luften og smuttede paa Tilbagevejen ned over Krogen med en egen Inderlighed ligesom en ung Kvinde, der i en Enkemandslæg indfanges af sin Kærestes Arm.

Per blev imponeret. Han maatte igen forsøge. Men han var stadig uheldig.

„Nej, det gaar ikke! . . . Prøv De igen, Frøken!“ sagde han og flyede hende Ringen.

Inger lod sig paany overtale, skønt hun allerede et Par Gange havde set lidt langt efter de andre Damer, som var kommen et godt Stykke bort. Og enten det nu skyldtes Uroen herover, eller hvad Grunden var, — Sikkerheden svigtede hende dennegang. Ogsaa det næste Kast mislykkedes for hende. Hun blev rød i Hovedet, tog omhyggeligere Sigte og kastede paany. Men endnu engang gik det galt.

Per, der kunde se paa hende, at Uheldet gik hende nær, nænnede ikke at triumfere. Selv da